

ใบงานถอดคำประพันธ์ เรื่อง กลอนดอกสร้อยรำพึงในป่าช้า(1)
รายวิชาภาษาไทย รหัสวิชา ท๒๒๑๐๒ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒

๑. ว่างเอ๋ยว่างเว
ฝูงวัวควายผ่ายลาทิวกาล
ชานาเหนืออ่อนต่างจรกลับ
ทิ้งทุ่งให้มีดมัวท่วมฉล

ถอดคำประพันธ์.....

ห่างห่าง! ย่ำคำระฆังชาน
ค่อยค่อยผ่านท้องทุ่งมุงถิ่นตน
ตะวันลับอับแสงทุกแห่งหน
และทิ้งตนดูเปลี่ยวอยู่เดียวเอย

๒. ยามเอ๋ยยามนี้
อากาศเย็นเยือกหนาวคราววิกาล
มีก็แต่จิ้งหรีดกระกริดกริ่ง!
คอกควายวัววัวเระเปาะเปาะ! เพียง

ถอดคำประพันธ์.....

ปลพีมืดมัวทั่วสถาน
ส่งดปานป่าใหญ่ไร้สำเนียง
เรไรหิ่ง! ร้องขรมระงมเสียง
รู้ว่าเสียงเระระแว่วแผ่วแผ่วเอย

๓. นกเอ๋ยนกแสก
อยู่บนยอดหระซังบังแสงจันทร์
เหมือนมันฟ้องดวงจันทร์ให้ผันดู
ถือเป็นรโหรานมนามา

ถอดคำประพันธ์.....

จับจ้องร้องแจ็กเพียงแถกขวัญ
มีเถาวัลย์รุงรังถึงหลังคา
คนมาสู่ช่องพักมรัรักษา
ให้เสื่อมผาสุกสันต์ของมันเอย

๔. ต้นเอ๋ยต้นไทร
และต้นโพธิ์พุ่มแจ้แผ่ฉายา
ล้วนร่างคนในเขตประเทศนี้
แห่งหลุมลึกลานสลตระทใจ

ถอดคำประพันธ์.....

สูงใหญ่ร่ายอัยห้อยระย้า
มีเนินหญ้าใต้ต้นเกลือกกล่นไป
ดูขณินอนราย ณ ภายใต้
เรายังไกลหลุมนั้นทุกวันเอย

๕. หมดเอ๋ยหมดห้วง
ถึงลมเข้าชายขึ้นรินสบาย
อยู่ตามโรงมุงฟางข้างข้างนั้น
โอ้เหมือนปลุกร่างกายอนรายเรียง

ถอดคำประพันธ์.....

หมดดวงวิญญาณลาญสลาย
เดือนนกอ่อนลมผายแผดสำเนียง
ทิ้งไก่อ้นแข่งดูเหวาระเร้าเสียง
พันสำเนียงที่จะปลุกให้ลุกเอย

๖. ทอดเอ๋ยทอดทิ้ง
ทิ้งเพื่อยากแม่เหี้ยหาข้าวปลา
ทิ้งทั้งหนูน้อยน้อยร่อยร้อยรับ
เข้ากอดคอฉอเลาะเสนาะกรรม

ถอดคำประพันธ์.....

ยามหนาวผิงไฟล้อมอยู่พร้อมหน้า
ทุกเวลาเข้าเย็นเป็นนรินันต์
เห็นพ่อกลับปลื้มเปรมเกษมสันต์
สารพันทอดทิ้งทุกสิ่งเอย

๗. กอแงกอ้งกอ้ง
เกิดเพราะการเก็บเกี่ยวด้วยเคียวใคร
เข้าก็ขับโคกระบือถือคันไถ
ยัดหางยามยกไปตามใจจินต์

กอแงกอ้งโรงเรียนน่าใคร
ใครเล่าไถคราดพื้นแผ่นดิน
สำราญใจตามเขตประเทศถิ่น
หางยามผินตามใจเพราะใครเอย

ถอดคำประพันธ์.....

๘. ตัวเอ๋ยตัวทะยาน
ดูถูกกิจขานาสารพัน
เขาเป็นสุขเรียบเรียบเงียบสงัด
ขออย่าได้เหยียะเยาะพูดเราะราน

อย่าบันดาลคลใจให้ไฝฝืน
และความครอบครองกันอันขึ้นบาน
มีปวัตน์เป็นไปไม่วิตถาร
ดูหมิ่นการเป็นอยู่เพื่อนคูเอย

ถอดคำประพันธ์.....

๙. สกุเลอัยสกุलग
อำนาจนำความสง่าอำอินทรีย์
ความร่ำรวยอวยสุขให้ทุกอย่าง
วิถีแห่งเกียรติยศทั้งหมดนั้น

ซุกจุกจิตฟูซึกดีศรี
ความงามนำให้มีไมตรีกัน
เหล่านี้ต่างรอดตายทำลายชั้น
แต่ล้วนผันมาประจบหลุมศพเอย

ถอดคำประพันธ์.....

๑๐. ตัวเอ๋ยตัวหยิ่ง
เห็นจมดินน่าสลดระทดใจ
ไม่เหมือนอย่างบางศพญาติบดแต่ง
สร้างสถานการบุญหนุนพลี

เจ้าอย่าชิงดีชากว่ายากไร้
ที่ระลึกสิ่งไรก็ไม่มี
เครื่องแสดงเกียรติเลิศประเสริฐศรี
เป็นอนุสาวรีย์สง่าเอย

ถอดคำประพันธ์.....

๑๑. ที่เอ๋ยที่ระลึก
ก็ไม่ชวนชีพที่ดับให้กลับคืน
เสียงประกาศเกียรติเอิกเกริกถื่น
ล้วนเป็นคุณแก่ผู้ยังไม่วางวาย

ถึงอิภิงามลปในภพพื้น
เสียงชมชื่นเชิดชูคุณผู้ตาย
จะกระเทือนถึงกรรมนั้นอย่าหมาย
ชูเกียรติญาติไปภายภาคหน้าเอย

ถอดคำประพันธ์.....

๑๒. ร่างเอ๋ยร่างกาย
อย่าดูถูกถิ่นนี้ว่าที่ทรม
อาจจะเป็นเจดีย์มีพระศพ
ประเสริฐด้วยสัตตรัตน์จรัสชัย

ยามตายจมพื้นตาดินหลาม
อาจขึ้นชื่อลือนามในก่อนไกล
แห่งจอมภพจักรพรรดิเกษัตริย์ใหญ่
ณ สมัยก่อนกาลบูรณเอย

ถอดคำประพันธ์.....

ชื่อ..... ชั้น..... เลขที่.....